

Lajoskomárom Nagyközség Önkormányzatának lapja IV. évfolyam, 12. szám 2017. december

Karácsonyvárás

„Karácsonykor az ember mindig hisz egy kissé a csodában, nemcsak te és én, hanem az egész világ, az emberiség, amint mondják, hiszen ezért van az ünnep, mert nem lehet csoda nélkül élni.” Márai Sándor

Talán nincsenek nagy csodák, csak pici, apró csodák vannak, amik attól csodálatosak, mert természetesekek. Mert valahol-valakinek a lényéből fakadnak, ezért hát a hétköznapiakban észre sem vesszük. Így van ez Advent idején is.

Várjuk, várjuk a csodákat, mert most már így szokás – így illik, mert lehet. Pedig nem volt mindig így. Emlékszem azokra az időkre, mikor az aktuális hatalom „fenyőünnepé” degradálta a kereszténység, és az európai kultúrkör legnagyobb ünnepét. És mégis, talán éppen ennek dacára az emberek vágytak valami másra. A gyárak elcsendesültek, az utcák elnéptelenedtek, és az olajozottnak tűnő propagandagépezet fogaskerekei is megcsikordultak s egy pillanatra elhallgattak. Csend lett. S a csendben, mint szentjánosbogarak az éjben megjelentek az első karácsonyi fények, valahonnan, a falakon túl is hallhatóan, egy vers, egy ének fozslányai sodródtak az éjben, s még egy távoli harang kondulását is hallani véltem.

No persze mondhatnánk: mire is ez az édes-bús, ósdi nosztalgizálás, hiszen ma „másról szól a történet” (hogy illetékeseket idézzek). Szabadon, örömmel telt várakozással, lélekben erősödve élhetjük meg ma az ünnepet. Már akár október végétől is. Nehogy lekéssünk valamiről, mert ugye aki lemarad, az kimarad, valamiből - valamiről. És igyekszünk is, hogy megfeleljünk, a minket megcélzó elvárásoknak, természetesen az ünnep jegyében. Az írott és elektronikus média ebben is a segítségünkre siet. Megtudhatjuk biztos forrásból, hogyan nézzen ki az ünnepi asztal, mi kerüljön rá, mivel díszítsük az asztalt, a szobát, a kaput, a házat, az utcát, a teret, falut és várost, engem és téged. És persze megmutatjuk, hogy megtesszük a magunkét, már jó előre preventív, szeretetpirulákat osztogatunk, adunk és kapunk. A tv-ben annyit sütnék-főznek - díszítenek, hogy egy fél ország jóllakhatna, vagy legalábbis jobban nézne ki tőle. Úgy értem: még jobban. Mármint a másik fele. De hát mi is a baj

ezzel? Hisz készülünk az ünnepekre. Kúszó-mászó Mikulások, röpködő szarvasok, pufók angyalok néznek ránk a fényárban úszó plázákból. Hát, megtanultunk ünnepelni, ünnepre készülni, így szépen, jó hosszan, látványosan, a mi szűkre szabott lehetőségeinkhez képest. Talán túl sokáig és túl fényesen is. De a csili-vili fényeskedés, örömködő szeretetmáz mögött hosszúra nyúlnak az árnyékok is, és nehezebb a valóság csendje.

Elbizonytalanodom. Valószínűleg az én készülékemben van a hiba. Válaszra várok. És kapok. Ferenc pápát, a szentatyát idézem: „Nem ítélkezésre vagyunk hivatottak, hanem a megbocsátásra és együttérzésre (...) És soha ne keverjük össze a hatalom szeretetét a szeretet hatalmával.” És eszembe jut Bőjte Csaba - akit megkönyeztet egy gyerek mosolya, Kozma atya - ahogy az adományait osztja, Iványi Gábor - aki az utcán élőknek fedelmet keres, egyik kerületből a másikba kiszorulva, a Blahán a fagyban meleg ételt osztó Krisnások. És tegnap valaki átadta a helyét a buszon, valaki felemelte az utcán fekvőt, valaki nem megítélt, hanem melléállt. Egy másik ige és tanács mellé kalácsot is adott, igen, vannak még szavak - tettek - pillanatok.

„Amit önmagunkért teszünk, az velünk együtt meghal. Amit másokért, az örökre megmarad.”

Mahatma Gandhi

Hiszem, hogy faraghatjuk a saját képünkre az ünnepet - a pillanatot, mert ami vagy, s amit másnak adni tudsz, az tükörképként rád is visszaragyo.

József Attila soraival kívánok áldott, boldog ünnepeket: „Igazi lelkünket, akárcsak az ünnepelő ruhákat gondosan őrizzük meg, hogy tiszta legyen majd az ünnepekre.”

Ágoston László - Thália Művészetbarát Egyesület

Ízelítő a tartalomból:

Sirokai Ferenc:

Hatvankilenc az igazi tél
2. oldal

Hatvankilenc az igazi tél
Puskás Panna versikéi
3. oldal

Wanderer János: A rén,
4. oldal

Puskás Tiborné:
Téli emlékek 5. oldal
Karácsony nem a „szeretet napja”, hanem találkozás és felelősség
6. oldal

Anyakönyvi hírek
Téli erdő
Téli programajánlat
7. oldal

Közérdekű információk
Hirdetések 8. oldal

A közelgő ünnepek alkalmából örömteli készülődést,

BÉKÉS,

SZERETETTELJES
KARÁCSONYT és egy
SIKERES, BOLDOG
ÚJ ÉVET kíván a falu
minden lakójának

Lajoskomárom Nagyközség Önkormányzata, Képviselőtestülete és a Szerkesztőség

Áldott, békés
karácsonyi
ünnepeket
kívánunk!

Hatvankilenc, az igazi tél

1969 november elején megnyertem a járási úttörő sakkbajnokságot Sárbogárdon. Az utolsó partim után még bőven maradt szabadidőm, osztálytársam és barátom, Budi Jóska még meg sem kezdte az asztalitenisz döntőt, amit aztán megnyert, ahogy illik. Marika nővérem negyedik volt a közgazdasági technikumban, s kollégista. telefon akkor még kurióznak számított, így nem tudhatott róla, hogy pár méterrel tőle ott vitézkedik tökéletlen öccse. Gondoltam egy merészet, megkérdeztem a legrövidebb útvonalat (A mai napig képes vagyok bárhol eltévedni!), aztán nekivágtam megkeresni. Benyitottam egy kivilágított helyiségbe, ahol fehér köpenyes nénik szorgoskodtak tűzhelyek mellett. Döb-benten néztek rám, bennem is megrekedt a szusz, de aztán a friss járási bajnok felülkerekedett megszeppenésem:

- Csókolom, Sirokai Marikát keresem, az öccse vagyok! – álltam feszengve, felfogva, hogy rossz helyen járok.
- Gyere kisfiam, megmutatom, merre menj! – sajnált meg egy testes szakácsnő.

Betoppanva a kolesz aulájába, megint kellemetlenül éreztem magam. Ismeretlen, nálam három-négy évvel idősebb fiúk pingpongoztak, olyan színvonalon, hogy azonnal az futott át az agyamon, hogy bármelyiket leverném, mint a megyekarót.

- Sziasztok! Tudnátok segíteni? A testvéreimet keresem.
- Siciiii! – visította el magát egy vézna, alacsony fiú, de már rohant is fel az emeletre.

Másodpercek múlva fentről is sikoltás hallatszott, aztán már nyakamban is lógott nővérem. Barátnői serege vett körül bennünket (Ritka ronda fehérnépek voltak!), csak néhány percet tudtunk beszélgetni, de áthívtam az eredményhirdetésre.

Ahhoz képest, hogy ötödikesen ismertem meg ennek a csodálatos játéknak a szabályait, nem is volt rossz eredmény, nyolcadikos koromra! Senki sem tanított, csak egyszer vágott keményen fejbe Dezső bácsi, a napközis tanárom, amikor trágár módon minősítettem két társam partiját.

A megyei döntőre Krutzler Pali bácsi, testnevelő tanárom vitt, úgy emlékszem, Bódis Jucival együtt, aki második lett a járásin. Útközben előre vigasztalt bennünket Pali bácsi, már-mint hogy ez is szép, hogy idáig eljutottunk, de itt majd profikkal fogunk találkozni. Az út havas volt, a kétütemű Wartburg hősiesen nyelte a kilométereket, én meg azon morfondíroztam magamban, hogy mi az a profi? Több esze van, mint nekem?

Az első partimat elvesztettem bírói döntés alapján egy dunaújvárosi srác ellen. 20 perc volt a játékidő, akkor körbejárt a bírós, s kimondta az igazat. Hogy tényleg igaz volt, vagy csak Szalma Géza bácsi, az ítéshitte annak, nem tudom. Úgy éreztem, a kezdeti tisztvesztés ellenére, hogy én fogok nyerni. Pali bácsi szavai lüktettek fejemben, amikor hozzám lépett „legyőzőm”, s megkérdezte: Te nem ismered az olasz megnyitás cselváltozatát? Pironkodva vallottam be, hogy azt sem tudom, mi az az olasz megnyitás! Összehúzott szemek-

kel, ellenfél helyett ellenséget látva ültem le a következő csatához. Gyorsan léptem, nehogy még egyszer értékelésre kerüljön sor. Döb-benten hallottam a végén, hogy én vagyok a megyei bajnok! Késő este, havazásban, nyolckörül értünk haza, Pali bácsi a Rózsafa vendéglőnél állt meg. Nagymálnát és táblacsokit kért mindegyikünknek, magának természetesen fröccsöt, de kifizetnie nem sikerült, mert a hírre hozzánk tóduló, vállamat veregető vendégek megelőzték. Soha nem nyert addig megyei bajnokságot falunkból senki, s tudomásom szerint ebben a korosztályban azóta sem! Hazaérve, nyakamban az aranyéremmel, fülig érő szájjal toppantam be a konyhába. Apám eszmélt legelőször, felfogva a felfoghatatlant, magához szorított úgy, ahogy később is csak egyszer, amikor négy év múlva felvettek az egyetemre.

- December huszonhetedikén visz Pali bácsi az országosra, Dunaújvárosba – közöltem.

- Még jó, hogy ilyen közelre mentek, mert amilyen telet ígér a rádió... - dörmögte apám.

December huszadikán, szombaton még tanítás volt az iskolákban, másnap kezdődött a téli szünet. Péntek éjjel elindult egy olyan havazás, amihez hasonlót csak 1987-ben értem meg, de az csak kistestvére volt az akkorinak. Kezdetben gyönyörű volt, óriási hópelyhek hulltak, de aztán viharos, szinte orkán erejű szél tépte, vitte, rakta őket. Legfiatalabb nővérem, Évi, Székesfehérváron, a Teleki Blanka Gimnáziumban tanult matematika-fizika szakon. Náluk féltízkor bemondta az iskolarádió, hogy a bejárók és a kollégisták meneküljenek haza. Rohantak csomagolni, majd ki a vasútállomásra, de a menetrend szerinti vonat órákat késett. Lepsényig így is eljutottak, de onnan „Se tüled, se hozzád”. Rudasi Bandinak, aki nem volt már diák, jutott eszébe, hogy a lajosi télesztől kérjen segítséget. A telefonügyeletes, Meixner Jutka talpraesett fiatal volt, rá lehetett számítani. Azonnal engedélyt kért Gószl Pali bácsitól, az elnöktől, aki csak annyit kérdezett: „Ki menne el ilyen időben?” Ahogy meghallotta apám nevét, bólintott, s indult a kaland. (Napközben az Enyingen tanuló diákokat elhozta Bérés Misa bácsi, igaz, a mezőkomáromi Bigyó Pisti náluk aludt, s csak másnapra jutott haza.) Egy kicsi pótkocsit ponyváztak fel, láncaltas traktor után fogták, padokkal megrakva. Talán 10 km/h sem tellett ki a járműből, így sötét este lett, mire megérkezett Lepsénybe. A túlsúfolt, füstös, hideg váróteremből kiözönlött a reménykedők serege, hátha értük jöttek. Apám, túlharsogva a szelet és a sikongató emberek hangját, közölte, hogy kikért jött, kik szálljanak fel először. Amikor megtelt a pótkocsi, észbe kapott:

- Évike! Évike!

Nővérem akkor ismert rá hangjára – nem szokott becézni bennünket apánk, de mindig éreztük, hogy szeret minket.

- Hol van az a Rudasi Bandi? – harsogta.

-Itt vagyok, Feri bácsi!

- Na, fiam, te a lányommal együtt beülsz hozzám a fölkébe, úgy érzem, hazafelé segítségére lesz szükségem!

Az utakat olyan szinten befújta a hó, ami akkor is egyre szakadt, három nap alatt másfél méteresre nőtt, hogy tájékozódni

csak megérzésből lehetett. Bandi az első kiszállásnál elvesztette a sapkáját, fülei lefagytak. Ha kellett, útjelző oszlopokat tördelt ki a lánctalpak alá, hazáig dolgozott, ha szükség volt rá. Mentek szántóföldön, néha sejtett országúton, betévedtek Leshegyre, de aztán csak hazaértek.

Mikor lekaszálódtak a dermedt utasok a pótkocsiról, akkor derült ki, hogy negyvenen voltak! Bandi fülei soha nem heverték ki a fagyást, minden télen emlékeztetik erre a szép, de furkósbotlalt ütő télre. Később apám, amikor Bandi vezető beosztásba került a térszben, tíz körömmel is megvédte attól, aki egy rossz szót is mert szólni rá.

Marika Sárbogárdon rekedt. Közgazdaságit végzett, pedig varrónő szeretett volna lenni, de túl jól tanult, ezért erre a szakra erőltették – soha nem bocsátotta meg szüleinek! Nem volt még meg a Mezőszi- last Sárbogárral összekötő út, vagy bizonytalanná vált használhatósága

az őrspusztai tavaknál, a pusztaregressi völgynél, így csak Simontornyán át lehetett közlekedni. Amikor a havazás elkezdődött, esélyük sem volt a hazajövetelre. Három napig a kollégiumban rostokoltak, igaz, elmondása szerint olyan ellátást kaptak a könnyfátyolos szemű szakácsnőktől, amit gyerekeiknek sem biztos, hogy megadtak. Három napja vesztegeltek már, amikor jött a hír: Simontornya felé jár a vonat! Igen, járt, de hazafelé buszjárat még nem közlekedett. – Holnap már Szenteste, haza kell érni! – hüppögték. – Menjete a következő járat Székesfehérvárra, onnan Lepsényig biztosan eljuttok! – segített egy vasutas. Naná, hogy újra apánk került képbe, s naná, hogy újra nekivágott az útnak! Nem egyedül, ment vele Béres Misa bácsi, jóbarátja, akiről még nem gondolhatta, hogy majdan nászura lesz. Valamikor éjszaka toppant be Marika. Anyám és Mama csak akkor merték elengedni napok óta gyülemlő, csuklásokkal nyeldekelt könnyeiket.

– Holnap Szenteste napja, együtt fogunk énekelni! – oldotta a feszültséget mama.

Apám csak reggel hétre ért haza, elvitte még Pélpusztára nővérem osztálytársát. Este nem énekelt, soha nem énekelt, csak szorította a kezünket, mint aki egyetért velünk. „Mennyből az angyal...”. Sandítva néztem apámat, én sem sírtam, hiszen az férfiatlan, csak csendesesen folytak a könnyeim. Gyönyörű karácsony lett, talán az varázsolta azzá, hogy az utolsó pillanatig bizonytalan volt, együtt lesz-e a család. Nem emlékszem ajándékokra, de a hangulat örökre megmaradt bennem.

Az országos versenyre hajnali négy órakor indultunk tanárommal, gyalog. Igaz, addigra már kilapátolta az utat a két szom-

széd falu népe (Soha ilyen összefogás nem volt Lajoskomárom és Mezőkomárom között!), egy hómaró is elment, olyan magas falat építve, hogy a később meginduló buszok sem látszottak ki belőle. Hideg és szeneskályha bűze fogadott bennünket a vonaton, no meg embertömeg. A Csühös

(Így csúfolta mindenki a füstöt okádó kis mozdonyt), pár kilométer múlva, kicsivel az első megállója után leblokkolt. Nem kellett sokáig találgatnunk az okot, a szomszéd vagonból irdatlan sok ember tülekedett be hozzánk.

– Szül egy mihályfai nő, csak azt nem tudom, Mihály lesz a gyerek vagy Kabóka, mert a kettő között vagyunk – harsogta egy borízú, fiatal hang, a hídvégi Pölöskei Gyuláé, aki évek múlva barátom lett.

Hosszasan ecsetelte, hogyan csúsztak le a torkán jégdarabok a borból, amikor az első hóviharos napon gyalog, félcipőben hazabotorkált Enyingről.

– Csak az tartotta bennem a lelket, hogy Tóth Bélának Hídvégreől még haza kell botorkálnia Pélbe, mire betoppan

otthon, én már a sokadik forralt bort fogom inni!

Órák múlva értünk Lepsénybe, lekésve a csatlakozást, onnan többszöri átszállással este hétkor Dunajváros fogadott bennünket. Agyonfagytam az úton, estére már harminckilencfokos láz homályosította el szemem. – Hazamenjünk? – kérdezte Pali bácsi olyan hangsúllyal, mint aki azt várja, hogy maradjunk. Pedig a hosszú úton majdnem kiürült az ötliteres demizsonja! – Ne! – sügtam, mert a torkom is bedagadt. Az első öt partiból így is megnyertem hármát, de aztán megtudtam, kik a profik! Még kétszer győztem, tizből ötöt nyerve, ezzel 64 gyerekből huszonötödik lettem. Restelltem magam, jobbról álmodtam, nem volt egyetlen megalázó játszám sem, nem hivatkoztam lázamra, de hát akkor még mindig, mindenben nyerni akartam! Később, középiskolás koromban én is beléptem a „profil” táborába, s akkor már felfogtam, Tél Tábornok hátbatámadása nélkül is úgy jártam volna, mint Napoleon az orosz fronton.

Sírokai Ferenc 2017.12.05.

Puskás Panna (Középső csoportos)versikéi

Csillan a fény,
Már meleg van,
Mikulás jön a
Hajnalban
2016 ősz

A négy gyertya lángja ég,
Karácsonyi ajándék.
Hol vagy, hol vagy Télapó?
Minden percben hull a hó.

A rén

- Mikor megyünk a horgászboltba? - kérdezte elhaló hangon anyjától, s a nyárra gondolt, a szünidőre, amikor a lomha Dunához kirándultak. Hatalmas fák őrizték a homokos föveny nyugalmát, a hűvös csendet és kellemes volt körbepillantani: a szem zöldet látott a megszokott szürke után - növényeket a kopott, füst marta házfalak helyett. A parton két öreg vigyázta pecáit. A kisfiú elnézte őket, anyja hiába unszolta, hogy ideje lenne indulni, izgult a kapásnál és a dévér kiemelésénél. Később beszélgetésbe merült a férfiakkal. Így kezdődött horgászat iránti vonzalma, de hazafelé igazán nem értette anyját, aki kevésbé lelkesedett a halfogásért. Útközben kikönyörgött egy kis felszerelést, folyamatos unszolása ígéretet ért, hogy ő is kap egy gyerekbotot. Már a város utcáin jártak s arcukon érezték a beton forró leheletét.

A kisfiút ugyanez a nyári forróság vette körül, amint állig betakarva felpillantott anyjára.

- Amint meggyógyultál - lángoló homlokán érezte szülője kezét, - most vedd be a gyógyszered.

Ilyenkor rendszerint hosszas szópárbaj következett, de a felépülés és a horgászbolt reménye meglepő eredményt hozott: Zolika lenyelte a kanál folyadékot.

- Majd Pistinek is megmutathatom a botom?

- Idén már nem mész oviba, de karácsony után áthívhatod, ha rendbe jöttél.

De Zolikához másnap orvost kellett hívni, mert a láz makacsul ragaszkodott a kisfiúhoz és olykor erős köhögés rázta vézna testét. Újabb gyógyszereket kapott és ami még rosszabb, injekciót is, de már ez sem érdekelte, sokat aludt, s amikor fent volt, nyöszörgött, ám anyja ott volt ágyánál és segített.

Egy délután a betegség félálomszerű zsibbadásában beszédre lett figyelmes, ami a konyhából szűrődött be.

- ... elhozom, úgyis megyek a postára - ez Géza bácsi mély hangja volt, aki a szomszédjuk volt a földszinten, aggregény és egyébként három emeletes bérházuk gondnoka.

- Megvan, itt a recept. Tüdőgyulladásra - ezt anyja mondta.

- Jól van, megyek is - majd ajtónyikorgás hangzott s a gondnok dörmögése, amint elhaladt az alacsony ablak előtt: - már megint esik ez a nyavalyás.

Géza bácsi a hó miatt dohogott. Ami a gyerekeknek öröm és alig várják, azt városszerte a gondnokok átkozzák, mert nekik nem játékot, csak plusz munkát hoz.

A kisfiú újra elszenderült. Később valaki a cipőjét verte le az ajtó előtt s szuszogva nyitott be a kis lakásba.

- Itt is vagyok.

- Nagyon köszönöm. Üljön le.

- Ne köszönje, hanem mielőbb erősödjön fel a legény, hogy nagy halakat hozzon a tepsibe - odabent e szavakra Zolika ismét felfigyelt.

- Hát azaz alighanem lesz egy kis baj..., tudja, a doktor, meg a

gyógyszerek..., és most én sem tudok dolgozni... - anyja hangja el-elcsuklott s egyre halkult.

- Szóval nem lesz meg a bot?

- A betegség elvitte a pénzt - nyerte vissza lelki erejét az asszony, - de üljön már le egy kicsit!

- Nem ülök, mert el kell kotorni a havat.

Géza bácsi erős férfi volt, meg sem kottyant neki a hólapátolás, időnként mégis meg-megállt és röviden nézett maga elé fejét csóválva. Ismerte szomszédja nehéz anyagi sorsát, tudta, az asszony egyedül neveli Zolikát, de sosem késett a lakbérrel. Ő is tudott a kisfiú vágjáról, hiszen az ősz folyamán sokat beszélgettek a padon, a kis udvar sarkában. Onnan ráláttak a kapura, fel a gangra és a körfolyosó egy részére. Ha jó idő volt, az öregasszonyok szokták birtokba venni egy kis levegőzés ürügyén tartott pletykálkodásra. Néha Zolika anyja is kijött s a férfival nézték, amint a kisfiú Bandival játszik. Bandi négy lábbal, két kajla füllel rendelkezett, és Géza bácsi barátságos, okos korcs kutyája volt. Elhozta az újságostól a lapokat, ki tudta nyitni az ajtót. A múltkor Géza bácsi biciklit szerelt a pad mellett sufni előtt: - No, nagy ez a kulcs ehhez a csavarhoz, Bandi, hozd a táskát! S a kutya hamarosan visszatért, szájában a szerzős táskával. Letette, majd ismét bement a lakásba. Zolika ámuldozott. Így van tanítva - magyarázta a férfi - ha valamit szépen megcsinál, jutalmul labdázni szoktam vele. Nézd, most is várja - mutatott az ebre, aki időközben megjelent, szájában tartva egy apró, csíkos gumilabdát - dobod el neki párszor, visszahozza.

Amint gondolataiba mélyedve állt, valami hideg ért lelógó kezéhez, kutyája bökölte az orrával.

- Hát mit akarsz? - pillantott le rá, s hosszan nézett Bandi csillogó szemébe -, hmmm, megpróbálhatjuk esetleg...

Amíg Géza bácsi a járdákat takarította, bent, a meleg szobában édesanyja Zolikát vigasztalta, aki pityergett.

- Meséljek neked a rénekről?

A kisfiú kedvencei voltak, az elnevezésük tetszett meg neki: rénszarvas. Decemberben egyre több mesében, történetben felbukkannak, mint szélvész gyors segítői a jóságos nagyszakállúnak.

- Tudod mit? Írjunk a télapónak - szípozott a gyermek - hátha ő segít!

A gyerek másnapra meg is íratta a levelet, az alsó felére még rajzolt is és anyja lelkére kötötte, hogy mielőbb adja postára. Az asszony nagyot sóhajtva a konyhaszekrénybe dugta a papírost s arcán könnyek peregtek.

Zolika a kezelésnek hála, javult s szenteste napjára láztalan lett, bár igen-igen gyenge. Minden neszre, zajra izgatottan figyelt, nyugtalansága délutánra fokozódott. Folyvást az ablakhoz ugrott, a folyosón elhaladók után leskelődött. Újfent felélénkült, de csak a gondnok jött és édesanyjával váltott pár szót, majd el is távozott.

- Gyere ki egy kicsit - hívta anyja a konyhába.

- Nini, megint esik a hó - Zolika a konyhaablakból bámulta a fehér pelyheket, amint már leérkezett társaikhoz csatlakoztak.

Az udvaron gyerekek zajongtak, hógolyóztak, pillanatra Bandi is feltűnt mellettük, de aztán felfigyelt és haza futott, bizonyára gazdája hívta.

- Keresek Bandinak kekszet - kelt fel a fiú és mielőtt anyja felocsúdott volna, már a nyitott konyhaszekrény előtt állt. - Ez milyen... ?

Mereven bámulta a papíron lévő néhány sort, a dülöngélő fenyőket, a kis szánon ülő kucsmás alakot és előtte a pálcika réneket.

- Nem is küldted el? - csodálkozva fordult anyjához.

A bejárat felől a szoba irányába húzódó szöszmötölés szüremlett be a csukott konyhaajtón, de Zolika most nem törődött vele.

- Tudod, a télapónak nem mindig kell le-vél... - válaszolta az asszony bizonytalanul.

- Nem? Akkor hogyan találja ki, kinek mit hozzon?

- Talán a manói megsúgják neki.

Ezen a kisfiú elmerengett, odakint sötétedni kezdett, a város kinyitotta fénylő szemeit. Künn a hópelyhek, ebben a parányi konyhacskában a fájó gondolatok kavargtak, végül elültek a pelyhek és a gondolatok is megpihentek.

- Biztos, hogy megsúgták? - kérdezte a fiúcska és szomorúan indult befelé.

- Anya! Anya!

Az asszony meglepetten érkezett a szobába, melynek közepén, a díszes karácsonyfa mellett Zolika állt, kezében egy, még félig a papírban lévő hosszúkás csomaggal. Egy összecsukott, valódi teleszkópos horgászbót!

- Hát ez hogy került ide?

- Oda nézz! A rén és a télapó nyomai - mutatott végig a bejárati ajtóig húzódó keskeny kis folyosón a fiú. A kövön nagy csizmanyomok látszottak apró, rendezetlen latyakos talplenyomatokkal. Zolika a bejárati ajtóhoz szaladt, hátha még a szánt is megláthatja s megállt a küszöbön, mögötte anyja nézett ki az udvarra, de ott csak Géza bácsi dobálta a labdát Bandinak, a kutya lelkesen vakkantva üldözte a hóban nem pattanó játékszerét.

- Eredj befelé, mert megint megfázol - és a fiú rohant ajándékához.

- Már nem volt időm feltörölni, éppen ki tudtunk me... - lépett az asszonyhoz a gondnok, Bandi ott vihancolt mellette.

- Jól van így - vágott a magyarázat közbe a nő, - nagyon jól van. De most igazán jöjjön be és üljön le nálunk - nevetett szelíd parancsolással.

Géza bácsi pedig bement s míg csizmáját vette le, azon tűnődött, milyen kedves is az asszony, s látta-e valaha így mosolyogni ezeket a mindig szomorkás égszínké szemeiket?

Wanderer János Budapest, 2017.12.11.

Téli emlékek

Legtöbben szeretettel gondolunk vissza gyerekkorunk emlékezetes teleire. Azokra az időkre, amikor még sokkal több hó esett, és hetekig meg is maradt fehéren.

Bár a mostaniak nem igazán szeretni valók, - a forgalmas utak sárosak, lucskosak lesznek pillanatok alatt, s a hóéke hatalmas, koszos kupacokká gyűri a lehullott havat még ott is, ahol nem kéne, de azért mégis úgy tartjuk, hogy a tél csak hóval együtt az igazi. Sok bosszúságot okoz, ha söpörni, lapátolni kell, takarítani a lakást a behordott latyak miatt, - különösen az ünnep alatt, amit inkább a családdal együtt pihenéssel szeretnénk tölteni. Mégis mindannyian a fehér karácsonyra vágyunk, mert az emlékeinkben ott vannak a képeslapokon látott, - már-már giccses, de sokunknak mégis tetsző - téli tájak, amelyek szinte árasztják a nyugalmat, a csendet, a békességet, és kicsit talán a régmúltat. A mai rohanó világban olyan nagy szükségünk lenne mindegyikre!

Ha nagy hideggel kedveskedik nekünk a tél, talán azért is jó lemenni a befagyott Vadásztóhoz, vagy a megszépült Békátóhoz, ahova egyre többen mennek ki ilyentájt kicsit feltöltődni a mindennapos hajtás után. Jó figyelni a korcsolyázókat, az első félórán még csetlő- botló, aztán később már bátrabban sikló gyerekeket, vagy a hokizókat. Jó a megvilágított tó partján ülni a tábornút mellett egy szalmabálán meleg teát, vagy forralt

bort kóstolgatva, mert olyankor a régi emlékek jutnak az eszünkbe.

Azok a telek, amikor még szinte alig járt autó a faluban, így a hó sokáig megmaradt, A lovas szánok simára taposták az utat, mi meg fogtuk a szánkónkat és utánuk kötöttük, vagy a korcsolyát felcsatolva kapaszkodtunk a saroglyához. Akinek nem volt, az egy lécre erősített csikódrótból készített magának. Az sem volt gond, ha a szánkó a ház előtti kis dombrol az útra is kicsúszott, hiszen az emberek inkább gyalog mentek, szinte forgalom sem volt a jegessé vált úton.

Rendszeresen lejártunk a Kutasba, vagy a Fürdőútra is szánkózni, s szinte minden este elázott, és keményre fagyott nadrágban értünk haza sötétedéskor. A kapcba csavart lábunkat alig éreztük a hideg gumicsizmában, mert sokunknak csak az volt. Mégis az akkori telek, a szánkóversenyek emléke ma is bennünk él. A hidegben korizó gyerekektől volt hangos a Békátó és a Káposztás kert, /nekünk csak Kábi, /. Felcsatoltuk a korcsolyát, aztán egész délután ment a móka. Összejött ott a fél falu gyereke, kisebbek, nagyobbak egyaránt. Néha beszakadtunk a nem túl mély vízbe, ha nem volt elég vastag a jég, de nem bántuk, csak élveztük, hogy együtt lehetünk, hogy játszhatunk kint a szabadban.

Talán ezért várjuk még most is, hogy hideg és havas legyen a tél. Még a söprés és lapátolás sem számít, hiszen abban is van szépség. Milyen jó nézni, ahogy az utcai lámpák fényében kavarg a hó, vagy amikor elsőként törünk utat benne, vagy ha csillog a verőfényes napsütésben. Csak legalább olyan maradna, mint régen!

Puskás Tiborné

Karácsony nem a „szeretet napja”, hanem találkozás és felelősség

Amikor megkérdezzük embereket, mi történik Karácsonykor, általában azt válaszolják, hogy a szeretet ünnepét üljük. Innen már csak egy lépéssel úgy is fogalmazhatnánk, hogy a „szeretet napját” tartjuk. Ekkor azonban eszünkbe jut, hogy van a fáknak is napja, van a fizikus találmányoknak is napja, és persze vannak nemzeti, nemzetközi emlénapok is.

Részben igaz, hogy Karácsony a szeretet napja, részben igaz, hogy Karácsony valamilyen emlénap is, de valójában ezeknél sokkal több. Karácsonykor nem egy elvont fogalmat ünnepelünk. Karácsonykor nem egyszerűen egy múltbeli eseményre emlékszünk. Karácsonykor a családba született Istenemberrel kerülünk kapcsolatba, aki személy, és aki ma is kapcsolatban akar lenni velünk. Karácsony tehát nem annyira ünnep, mint inkább találkozás. Találkozás egy személlyel, aki Karácsony apropóján üzen és meg akar újítani minket. Éppen ezért ennek a találkozásnak Karácsonyon túl is van folytatása. Ez a találkozás folytatódik Isten és ember között a Jézus Krisztus születésével megszentelt család körében, ahol isteni és emberi magára ölti egymást.

Ahogy egy találmányra, termékre jellemző alkotójának elképzelése, ugyanígy az Isten által megteremtett család is magán hordozza Teremtőjének tulajdonságait. Mivel Isten szent, ezért **minden család szent**. Minden család magán hordozza Isten szerető tevékenységének szent természetét: az élet továbbadásának lehetőségét. A család arra hivatott, hogy benne és általa teljeseadjék ki minden tagja. „Az első ember nyugtalanságában egy magához illő – héberül egy vele szembenálló – társat keres, aki képes feloldani az őt zavaró magányt. A találkozás egy személyt rejtő arccal történik, aki tükrözi az isteni szeretetet. Ebből a magányt gyógyító találkozásból ered az életfakasztás és a család.” (Ferenc pápa: A családban megélt szeretetről, 2016, 12).

Minden család egyben közösség is, mert magán hordozza a Szentháromság szeretetközösségének jegyeit: Atya-Fiú-Szentlélek – apa-anya-gyermek. A család **közösség**, mert minden közös benne. Közös az öröm és közös a fájdalom. A másokkal megosztott öröm másokat is boldoggá tesz, erősíti a köteleket. A közösen viselt teher súlya pedig megoszlik a vállakon, elviselhetőbbé teszi a szenvedést.

Közös az egymás iránt vállalt **felelősség**. Ahogy Jézusnak szüksége volt az anya gyengédségére és az apa következetességére, ugyanúgy hiányzik a mai gyermeknek ez a két erőforrás, amelyeket a felszínes kapcsolatok korában már alig ismerünk. Pedig mennyivel erősebb lelkű az a gyermek, aki megkapja édesanyjától a lelki felnőtté váláshoz és önállósághoz szükséges érzelmi töltetet. Nincs kiszolgáltatva semmilyen pótcselekvésnek, mivel idejében részesül a szükséges szeretetben, és nem keresi azt testet-elmét pusztító tevékenységekben. Ki-egyensúlyozott személy, akit nem a hangulatváltozásai, hanem a józanság irányít.

És mennyivel kitartóbb az a gyermek, aki látja Istenhez for-

duló édesapja szilárd jellemét. Azé az apáét, aki nem a véges önhittségből, hanem a végtelen Teremtőbe vetett hitből merít erőt, aki követendő példa akar lenni fiának mint a jövő erős férfijának, és vigyáz lányára mint az élet szentélyére, mert csak az erkölcsileg tiszta ifjúságnak van ereje nemet mondani a rosszra és akarni a jót.

Amíg az apák vigyáztak fiaik és lányaik erkölcsére (vö. *Sírák fia könyve 30,1-13; Efézusi levél 6,4*), a családban – és rajta keresztül a társadalomban – a természet isteni eredetű törvényei érvényesültek. Az apa tekintélye isteni eredetű (vö. *Sírák fia könyve 3,3; Efézusi levél 5,21-24*), akinek életvitele elérendő célként lebeg fia előtt (vö. *Példabeszédek könyve 1,8; 13,1; Sírák fia könyve 30,4*). Ugyanakkor mérce a családba kívülről érkező férfinak is. A lánykérőnek ugyanis viszonyítási pont az apa személye, hogy a lánnyal szemben meddig mehet el (vö. *Sírák fia könyve 42,10*). Mivel az apa *férjként* ismeri azokat az érzelmeket, amelyeket a nő ébreszt a férfiben, és *férjként* tapasztalatból tudja a női természet engedékenységet ezen a téren (vö. *Teremtés könyve 3,16; 1Korintusi levél 7,34c*), ezért lányáért felelős *apaként* (vö. *Sírák fia könyve 42,9-II; 1Korintusi levél 7,36-38*) őre a tisztaságának, amíg az elköteleződés véglegessé nem válik (vö. *1Korintusi levél 7,2.5.8-9*).

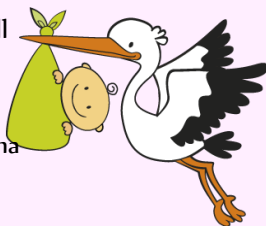
Az erős családban nevelkedett gyermek a másokra is emberként és társként tekint, mivel nincs hiány a szívében, nem a másik kára elégíti ki, hanem a tevékeny alkotás jellemzi, amely másokat is cselekvésre készítet.

Szent Család ünnepe azért kap kiemelt helyet Karácsony nyolcadában, mert arra hívja fel figyelmünket a liturgia az Istenember születésekor, hogy a család isteni alapítás, amelyből maga Isten is részesülni akar, vagy még inkább, amelyből Isten bennünket is részesíteni akar a teremtés eredeti rendjében: ahogy Ő a családon keresztül emberivé vált, úgy mi a családon keresztül egyre inkább az Ő képmásává, azaz istenivé váljunk.

Szemere János
plébános

Gólyahírek 2017

1. Kerekes Marcell
2. Csida Heléna
3. Reisz Raul
4. Tóth Liza Rozina
5. Földesi Gina
6. Stróbl László
7. Szekeres Izabella
8. Mészáros Lénárd Márton
9. Földesi Maja
10. Gábor Márton
11. Gábor Mátyás
12. Szulimán Gréti Anna
13. Kleiber Fanni

Gratulálunk, és jó egészséget kívánunk!

Elhunytak 2017

1. Szemerei Péter	15. Horváth Lajosné	29. Szemerei Györgyné
2. Czvikk Józsefné	16. Kovács Péter Miklós	30. Borbély Gyuláné
3. Marsó Sándorné	17. Csizmadia István	31. Vései László
4. Szapper Andrásné	18. Antal Józsefné	32. Verebi Istvánné
5. Bodri Ferenc	19. Varga István	33. Huszár Lajosné
6. Dombi Lajos	20. Nagy Vincéné	34. Ruppert Imre
7. Mocsonaki Lajos	21. Székely Györgyné	35. Erdélyi Mihály
8. Müller Károly	22. Hutvágner László	36. Váli József
9. Tóth Károly	23. Kardos Ferenc	37. Vieland István Lajos
10. Sándor János	24. Hegyi Györgyné	38. Zsiga József
11. Kovács Ferenc	25. Varga Istvánné	39. Erdélyi Zoltán
12. Szemerei Istvánné	26. Csiszi Zoltán Istvánné	40. Pordán Istvánné
13. Hegyi Károly	27. Szabó Lajos	41. Mészáros Miklós
14. ifj. Sándor János	28. Cselle Józsefné	42. Rohmoser Klaus Dieter

Nyugodjanak békében!

Téli erdő

Télen havazás után az erdő gyönyörű. Olyan, mintha fehér takarót terítettek volna a természetre. Ilyenkor különös dolgokat figyelhetünk meg a hóban. Az erdőlakók lábnyomai mintákat rajzolnak a hóba. A dombtetőn a rókaavartól szerteszét vezet rengeteg mancsnyom. Ezek a lomposfarkú vadász-

ösvényei. A kopasz, havas fák ágain apró madárcák gubbasztanak. Így várják a tavaszt. Tőlük felborzolásával tartják meg testük melegét. Sajnos nem lehet hallani csodás csiripelésüket sem. A közeli tó vize kemény jégpáncéllá fagyott. Ezen a gyerekek majd boldogan korszolyázhatnak. Remélem én is köztük lehetek! A tél a legszebb évszak.

Kovács Dorka 4/b. osztály

Téli programajánlat

2017. december 22. 15:00

Adventi Koszorú -
Falukarácsony

(helyszín: Tornaterem)

2017. december 27.

Kiss Ferenc György
röplabda gála

(helyszín: Tornaterem)

2017. december 29.

Sajtkupa

(helyszín: Tornaterem)

2018. február 3.

Néptáncos szülők bálja
(helyszín: Tornaterem)

LAPZÁRTA IDŐPONTJA: 2018. JANUÁR 22.

Kutas hírmondó – Főszerkesztő: Szücsné Sándor Zsuzsanna Szerkesztő: Szilágyi László,
Szerkesztőség címe: Lajoskomárom, Komáromi utca 4.

Telefon: 06 25 240 719 E-mail: kutasteve@gmail.com

Nyomda: Bogárd és Vidéke Lapkiadó és Nyomda, Sárbogárd, Hősök tere 12.

Tel.: 06(25)508-900 E-mail: bogardesvideke@gmail.com

A Kutas Hírmondóban megjelenő cikkek esetenként nem tükrözik a szerkesztőség álláspontját, ezért azok tartalmáért a szerzők a felelősek! A beküldött anyagok megjelentetésével kapcsolatos döntés jogát mindenkor fenntartjuk!

Eng. Sz.: ISSN 2415-8917

Hirdetési árak: Lakossági: 500 Ft

Vállalkozói: 1/1 oldal: 15.000 Ft, 1/2 oldal: 8.000 Ft, 1/4 oldal: 4.000 Ft, 1/4 oldalnál kisebb: 2.000 Ft

**A Fejér Megyei Kormányhivatal Enyingi Járási Hivatal
Kormányablak Osztály ügyfélfogadási rendje
2017. október 15-től :**

8130 Enying Szabadság tér 16/A

Hétfő: 7:00 - 17:00; Kedd: 7:30 - 13:00
Szerda: 7:30 - 16:00 Csütörtök: 7:30 - 18:00
Péntek: 7:30 - 12:00

Telefonos elérhetőségei:

- Egyéni vállalkozói igazolvány -, járműigazgatási ügyek, mozgáskorlátozottak parkolási igazolványa: **06 (22) 795 - 349**
- Lakcímgazdálkodás -, lakcímváltozási -, személyi igazolvány ügyek, NEK adatlap felvételezése: **06 (22) 795-346**
- Útlevelek ügyek, ügyfélkapu regisztráció, vezetői engedély ügyek: **06 (22) 795-346**
- Egyéb ügyek: **06 (22) 795-347**

Édia Virágbolt

A Karácsony a szeretet ünnepe!

Ez alkalmából kínálunk:

- Adventi koszorúkat
- Karácsonyi asztaldíszeket akár ajándéknak is
- Hangulatos karácsonyi apróságok
- Különleges cserepes virágok
- Karácsonyi temetői díszek
- Kezeleti koszorúk, és sírcsokrok készítése és kiszállítása

Szeretettel várunk mindenkit!
Lajoskomárom Batthyány u. 6.
Hétfő-péntek: 8:30 - 11:00; 13:30 - 17:00
Szombat: 8:00 - 11:00
Telefon: 06 30/709 38 10

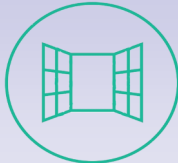
Redőny, relaxa, szúnyogháló

Beépítése, szerelése, javítása 4 év garanciával

Balogh István e.v.

+36 70/314 15 75

25/462 - 094

Invitel Távközlési Zrt.
25-ös távhívó körzet
távközlési szolgáltatója

invitel
Távközlési Zrt.

Levélcím: 2101 Gödöllő, Pf.
407; Telefonos ügyfélszolgálat: 1443
Területi képviselő: Magda István: 06/20/211-2360
Ügyfélszolgálati Iroda: Dunaújváros, Dózsa Gy. út. 3.
Honlap: www.invitel.hu

Közérdekű információk

Lajoskomáromi Nagyközség Önkormányzati Hivatal

Telefon: (30) 400 34 54

E-mail: lajoskom@lkomnet.hu

Ügyfélfogadás: Hétfő, kedd, csütörtök, péntek : 8 - 12
szerda: 8 - 12 és 13 - 16

Pirtyák Zsolt polgármester: polgarmester@lkomnet.hu

Mosbergerné dr. Miklós Judit jegyző: jegyzo@lkomnet.hu

Gesztenyefasori Általános Iskola: Telefon: (25) 241-824

E-mail: lkommisk@gesztenye.sulinet.hu

Kerekerdő Evangélikus Óvoda: Telefon: (25) 240-377

Lajoskomárom Könyvtári Információs és Közösségi Hely

Hétfő: 8-12, kedd, szerda, csütörtök, péntek 8-12, és 13-17

Telefon/fax: 06 (25) 240-719 E-mail: telehazlk@lkomnet.hu

Mosberger Mátyás falugazdász: Telefon: (30)841-1501

Lajoskomáromban Polgármesteri Hivatal emelete

Hétfő és szerda 8-12 óra, E-mail: mosberger.matyas@nak.hu

Dr. Oravecz Éva háziorvos rendelési ideje:

Telefon:06 (25)506-708; Mobil: 06 (30)9390 833

Lajoskomárom Hétfő 8-11 Kedd: 8-12

Szerda: 14-18 Csütörtök: 11-13 Péntek: 8-12

Középbogárd: Hétfő: 12-14 Csütörtök: 8-10

Tanácsadás: Kedd- 14-15

Foglalkozás egészségügyi rendelés: Kedd; szerda; péntek: 12-13

Orvosi ügyelet: Enying, Tel.: 06 (22)372 226; 06 (22)572 113

Fizioterápia: Hétfő, kedd, csüt., péntek: 14-16 Szerda: 08-10,

Laboratórium: Hétfő, kedd, szerda, csütörtök, péntek: 8 - 12

Fogászat: dr. Hasznos Judit (25) 240 374; (30) 474 62 23

Rendelési idő: Hétfő - csütörtök: 12.30 - 18.30

Kedd - szerda - péntek: 07.00 - 13.00

Magánrendelés: szerda: 17.00 - 19.00

Állatorvos: Dr Labossa Tamás Telefon: (30)943-3622

Margaréta Gyógyszertár nyitva tartása: 06(25)241-804

Hétfő, kedd, csütörtök: 8-16, Szerda: 8-18, Péntek: 8 - 14,

AGAPE Evangélikus Szeretetotthon Iroda : (25) 240-304

Cím: Lajoskomárom, Jókai M. u. 8, Nővérszoba: (25) 516-700

Család- és Gyermejköltségi Szolgálat (20) 775 35 93

Bank automaták: B3 Takarékszövetkezet

8136 Lajoskomárom, Enyingi u 3. Telefon: (25)506-760

Kereskedelmi és Hitelbank: Lajoskomáromi Győzelem Kft.

8136 Lajoskomárom, Ozorai u.5.

Magyar Posta Zrt.: Lajoskomárom Batthyány u. 6.

Hétfő - péntek: 8 - 12; 12:30 - 16:00; Telefon: 06 (25)506 710

Közzétett megbízott: Hámori Attila 06 (20)350 09 45

Mezei Országgyűlési képviselő:

Molnár László: 06 30 916 72 58, Stiedl Pál: 06 30 956 01 83

Polgárőr járőrszolgálat: 06 (30)621 4198

Polgárőr ügyeleti szolgálat (24 órá): 06 (30)621 4197

Általános segélyhívó számok: Rendőrség: 107, Mentők 104,

Tűzoltóság: 105, Lajoskomárom ÖTE: 06 (30) 277 01 99